

ת"פ 34190/11/21 - מדינת ישראל נגד עודי אבו מועמר ז"ל, חוסין עמאש

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 34190-11-21 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)

ואח'

בפני כבוד השופט סארי ג'יוסי

בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

נגד

הנאשם

1. עודי אבו מועמר ז"ל

2. חוסין עמאש

ע"י ב"כ עוה"ד נ. עאמר

גזר-דין

בעניין הנאשם 2

1. הנאשם, יליד שנת 2003, הורשע ביום 19.05.2022 על סמך הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב-האישום המתוקן (להלן: "כתב-האישום המתוקן") בעבירה של שוד לפי סעיף 402(א) + סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. על-פי עובדות כתב-האישום המתוקן, הנאשם בעניינו ונאשם מס' 1, היו חברים ובמועד הרלוונטי לכתב-האישום התגוררו יחד בדירה ברחוב איינשטיין 13, בקרית-אתא.

בתאריך 17.10.2021, בשעה 19:05 או בסמוך לכך, הלכה א', ילידת 1950 (להלן: "הקשישה") בסמוך לביתה, אשר ברחוב רופין בקרית-אתא, כשהיא נושאת תיק ובו סך של 100 ₪ במזומן (להלן: "הכסף"), המחאה בסך 300 ₪ (להלן: "המחאה") וטלפון נייד (להלן: "התיק").

באותה עת נכחו בקרבת מקום שני הנאשמים, אשר החליטו בצוותא-חדא לשדוד את התיק מן הקשישה.

בהמשך להחלטה, ניגש הנאשם מס' 1 אל הקשישה, כאשר הנאשם בעניינו עמד בסמוך אליהם, הכה אותה הנאשם 1 באמצעות אגרוף בכתפה ונטל, ללא הסכמת הקשישה, את התיק ובו הכסף, המחאה והטלפון הנייד וברח מן המקום, יחד עם הנאשם בעניינו.

בהמשך לאמור, נעצרו הנאשמים על-ידי שוטרים והובהלו אל תחנת משטרה. בתחנת במשטרה, הנאשם מס' 1, אשר החזיק ברשותו את המחאה, הכניס אותה לפיו וניסה לבלוע אותה בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא

לידי עיוות דין.

3. ביום 19.5.22 הודה הנאשם 2 בכתב האישום המתוקן והורשע על פי הודאתו בעבירה של שוד לפי סעיף 402(א) וסעיף 29 לחוק העונשין. בהחלטה שניתנה באותו יום, הוריתי על קבלת תסקיר שירות-המבחן בעניינו של הנאשם 2, וביום 07.08.2022, הוגש התסקיר.

במסגרת התסקיר צוין, כי הנאשם הוא בן למשפחה המונה הורים גרושים ואחות משותפת, אשר חיה במשפחה אומנת מאז לידתה, וכן שלוש אחיות מנישואיה השניים של האם. אימו של הנאשם, כך הודגש, סובלת ממצב בריאותי ונפשי ירוד, והנאשם אינו מצוי בכל קשר עם אביו. במסגרת התסקיר צוין, כי הוריו של הנאשם התגרשו עת היה בן מספר חודשים, בעטייה של התנהלות אלימה של האב כלפי האם.

עוד צוין בתסקיר שירות-המבחן, כי הנאשם גדל במסגרת חוץ-ביתיות מאז שהיה כבן שנתיים, כי שהה במשך כארבע שנים במשפחה אומנת עם אחותו, אולם נאלץ לעזוב בשל התפרצויות זעם והועבר לפנימיות אחרות, בהן שהה עד שנת 2019. הנאשם, כך צוין, טופל במהלך השנים פסיכיאטרית, צרך סמים, ובעברו אף קיימים אירועי אלימות, לרבות הרשעה בעבירת אלימות, במסגרתה הוטל עליו מאסר על תנאי.

שירות-המבחן הדגיש, כי נוכח העדר מודעות של הנאשם, ואי-הבעת נזקקות טיפולית, קושי בקבלת סמכות חיצונית, לצד יכולת עצמאית מוגבלת של הנאשם, בשלב זה, אין בהמלצה ענישתית או טיפולית במסגרת הקהילה להביא להפחתת הסיכון, להישנות עוברת חוק מצידו בעתיד.

4. ביני לביני, ביום 17.08.200, הודיעה המאשימה על הפסקת ההליכים נגד הנאשם מספר 1, הואיל והוא נפטר.

5. ביום 15.09.2022, נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

במסגרת הטיעונים הגישה המאשימה רישום פלילי של הנאשם, גזר-הדין בעניינו בהליך בו הורשע, וכן טיעונים לעונש בכתב, וכן פסיקה רלוונטית, לטעמה של המאשימה.

המאשימה טענה, כי בעניינו הערכים החברתיים שנפגעו הם שמירה על שלמות הגוף של האדם ורכושו, ובאופן פרטני גם פגיעה בתחושת הביטחון של המתלוננת, והדגישה, כי הגם שהמעשים בוצעו על-ידי הנאשם מס' 1, נכח במקום הנאשם מס' 2 והסכים לביצועם. הודאתו של הנאשם ונוכחותו במקום, כך נטען, אינה מפחיתה מאחריותו, ועל כן הוא הורשע בצוותא.

מתחם העונש ההולם, כך נטען, נע בין שנתיים ל-4 שנות מאסר בפועל, לצד עונש מאסר מותנה ארוך ומרתיע ופיצוי לנפגעת העבירה, ואליבא דמאשימה יש למקם את עונשו של הנאשם ברף בינוני-גבוה של המתחם המוצע, וזאת נוכח עברו, היעדר המלצה טיפולית על-ידי שירות המבחן ומסוכנות גבוהה. לצד זאת, הודייתו וגילו

עמוד 2

הצעיר.

עוד ובנוסף ביקשה המאשימה להפעיל במצטבר את התנאי שהוטל על הנאשם, במסגרת ההליך הקודם בעניינו. מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם, כך נטען, עולה, כי אמנם לנאשם נסיבות חיים קשות ביותר, יחד עם זאת, הלה אינו מביע כל נזקקות טיפולית, אינו מודע למאפייני אישיותו ולהתנהגותו, ואינו מכיר בחלקים הבעייתיים האלה, וכי התרשמות שירות המבחן היא ממסוכנות גבוהה, שבהעדר טיפול כלשהו, לא ניתן להפחיתה או לאיין אותה.

בנוסף, כאמור לעיל, הגישה המאשימה טיעונים לעונש בכתב, במסגרתם חזרה על הטענות בעל-פה, והדגישה, כי הגם שהנאשם מס' 1 היה זה שביצע את המעשה בפועל, הנאשם בעניינו נכח בקרבת מקום ואף ברח עם הנאשם מס' 1. אמנם למתלוננת, כך נטען, לא נגרמו חבלות, לא ניתן להתעלם מן הנזק הנפשי שנגרם לאישה מבוגרת, אשר מותקפת כך, ולפגיעה החמורה בתחושת הביטחון שלה.

הנאשם, כך נטען, נכח במקום ולא עשה כל מעשה על-מנת להפסיק את ביצוע העבירה או למנוע מן הנאשם מס' 1 לבצע.

לטענת המאשימה, הגם שעולה מתסקיר שירות-המבחן, כי לנאשם נסיבות חיים קשות, הרי ששירות המבחן מציין בתסקיר שהנאשם אינו מביע נזקקות טיפולית, ועושה שימוש בקנאביס מזה מספר שנים.

המאשימה הפנתה לפסיקה רלוונטית לטעמה: ב-ע"פ 2590/13 **כראג'ה נ' מדינת ישראל** (08.04.2014), מדובר בעבירה דומה לזו שבכתב-האישום המתוקן, בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה, אשר נע בין 3 לבין 5 שנים מאסר בפועל, והשית על המערער 60 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור.

גם ב-ע"פ 1044/13 **זידאן נ' מדינת ישראל** (29.10.2013), נדונה עבירה דומה לזו שבעניינו של הנאשם, ובית המשפט המחוזי השית עליו 4 שנות מאסר בפועל, חרף גילו הצעיר, ובית המשפט העליון דחה את ערעורו.

וכן ב-ע"פ 4324/14 **מזהר נ' מדינת ישראל** (16.02.2015), הורשע המערער בשוד קשישה כבת 81, בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין שנתיים לבין 5 שנים, וגזר על המערער 5 שנות מאסר בפועל, בד-בבד עם הפעלת מאסר על תנאי בן ששה חודשים. ערעור על חומרת העונש נדחה על-ידי בית המשפט העליון.

6. גם בא-כוח הנאשם הגיש אסופת פסיקה וטען מנגד, כי הואיל ומדובר בתסקיר שנכפה על ההגנה מכוח חובה חוקית, אין מקום ליתן לדברים השליילים שמפורטים בו כל משקל, שעה שלו היה מדובר בנאשם בן 30, ולא היה מתקבל תסקיר, לא היה בית המשפט נחשף להיבטים השליליים בעניינו של הנאשם.

נטען, כי עובדות כתב-האישום המתוקן מצביעות על כך שהיה זה הנאשם מס' 1 שהחליט על ביצוע השוד, וכי חלקו של הנאשם מס' 2 באירוע הוא בכך שהסכים לביצוע העבירה, היה זה הנאשם מס' 1 שתכנן, החליט וקיבל את הסכמת הנאשם. אין כל הוכחה, כך נטען, שהנאשם מס' 2 היה מודע לכלל התכנונים של הנאשם מס' 1.

גם בביצוע העבירה עצמה, היה זה הנאשם מס' 1 שתקף את המתלוננת, היכה אותה, וחטף את תיקה. גם הבריחה לאחר ביצוע העבירה, כך נטען, יכולה להתפרש כהתנהגות טבעית של אדם שחושש להסתבך.

בא-כוח הנאשם הפנה לפסיקה, במסגרתה, כך נטען, נקבעה ענישה בדרך של עבודות-שירות על מעשים חמורים יותר. כך לדוגמה ב-ת"פ 10159-04-18 **מדינת ישראל נ' שלודי** (25.02.2020), נגזרו על נאשם 9 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות עד 30 חודשים בגין מעשים חמורים בהרבה מאלו של הנאשם בעניינו, כך לטענת הסניגור.

ב-ת"פ 10455-06-14 **מדינת ישראל נ' אלמנך** (25.10.2015) נקבע מתחם ענישה, אשר נע בין 6 חודשי עבודות שירות עד 24 חודשים.

ב-ת"פ 452/14 **דבוש נ' מדינת ישראל** (03.04.2014), קובע בית המשפט העליון מתחם ענישה, אשר נע משנת מאסר בודדת עד לשלוש שנות מאסר בגין עבירה דומה.

וכן ב-ת"פ 7353/18 **חדד נ' מדינת ישראל** (01.05.2019) אישר בית המשפט העליון מתחם ענישה, אשר נע משנת מאסר בודדת ועד ל-18 חודשי מאסר.

בא-כוחו הנאשם טען, כי בעניינו של הנאשם שבפנינו, יש לקבוע מתחם ענישה, אשר נע בין 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח. באשר להליך הנוסף בעניינו של הנאשם, הפנה בא-כוח הנאשם לנסיבות חייו הקשות של הנאשם, וטען, כי יש להפעיל את עונש המאסר על תנאי התנאי בחופף ולא במצטבר. נוכח נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם, כך נטען, כפי שאלו מפורטות בתסקיר, ועברו הפלילי הלא מכביד, יש להסתפק בתקופה שהנאשם מצוי במעצר, מיום 27.10.2021.

7. הנאשם אף הוא אמר את דבריו: "**אני מבקש לומר שאני מתנצל על מה שעשיתי. אני מבקש מכולם סליחה על מה שעשיתי, אני לא רוצה להרוס את החיים שלי, אני מאוד צעיר, אני רוצה ללכת אחרי החלומות שלי ואני מבטיח שלא אחזור על המעשים האלה. אני מבקש את התחשבות בית המשפט, ומבטיח לא לחזור על המעשים שלי.**"

דין והכרעה

8. פסיקה עקבית וארוכת שנים של בית המשפט העליון מצביעה על החומרה בה רואים את עבירת השוד, ועל הצורך לנהוג ביד קשה במבצעה.

לעניין זה, אפנה לדבריה של כב' השופטת (בדימוס) ע. ארבל ב- ע"פ 4177/06 מדינת ישראל נ' אבו הוידי (21.06.2006) (להלן: "עניין אבו הוידי"), פסקה 5:

"העבירה בה הורשע המשיב חמורה היא גם בנסיבות בהן לא נעשה שימוש בנשק. היא מבטאת אי קבלה של תפישות היסוד של החברה באשר לכבוד שיש לנהוג בגופו של אדם ובזכותו על רכושו. היא מבטאת תפילה שלפיה כוח הזרוע הוא שמכתיב את ההתנהלות וגורמת לכך שהציבור מתנהל בתחושה של חוסר ביטחון אישי, בידיעה כי פורענות עשויה להתרגש עליו גם בהלכו לתומו ברחוב, מידו של מי אשר מבקש לעשות רווח קל. אותם אזרחים תמימים זכאים ללכת ברחוב מוגנים מפני תוקף ואורב שאינו רואה לנגד עיניו אלא את עניינו שלו. בגזירת הדין בעבירה מסוג זה ראוי כי בית המשפט ייתן את הדעת, לצד נסיבותיו האישיות של הנידון והאפשרות לשקמו, גם לצורך לשלוח מסר ברור לפיו מי שנכון לבצע מעשים מעין אלה צפוי לעונש משמעותי שיבטא גם את פגיעתו הרעה בחברה, לצד שיקולי הענישה האחרים."

9. הערכים החברתיים בהם פגע הנאשם הם רבים, ובהם כבוד-האדם, שלמות הגוף, ביטחונה וחייה של נפגעת העבירה, תחושת הביטחון האישי, הסדר החברתי ושלומו הציבורי, וכן הרכוש והקניין.

יודגש, כי עבירות אלו אינן פוגעות "רק" בקורבן העבירה הספציפי, שקניינו ניטל ממנו בכוח הזרוע, כי אם גם בציבור כולו, ובתחושת הביטחון שלו.

אפנה לדבריה של כב' השופטת ד. ברק ארז ב-ע"פ 6862/13 חז'אזי נ' מדינת ישראל (07.07.2014), פסקה 9:

"כאמור, המערער הורשע בעבירת שוד, הנחשבת לעבירה חמורה, לנוכח העובדה שהיא משלבת בין פגיעה בקניין ובגוף, אף כאשר האלימות הנלווית לה היא מינורית יחסית (ראו: ע"פ 5541/11 אזולאי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקאות 25 ו-41 (13.12.2012)). תלישת השרשרת מצווארו של המתלונן, כפי שציינה באת-כוח המדינה, הייתה כרוכה גם במימד של חדירה למרחב האישי האינטימי שלו. באופן כללי יותר, עבירות של שוד על דרך תקיפה ברחוב פוגעות לא רק בקורבן, אלא בתחושת הביטחון האזרחית הכללית. אחת הציפיות הראשונות של אנשים היוצאים מביתם לרחובות העיר היא היכולת להתנהל בביטחון וללא אימה, ולא כל שכן בסביבה היומיומית והמוכרת. על כן, אין מקום לראות את העבירה שבה נכשל המערער כעבירה קלה, גם אם קיימים מעשי שוד הנעברים בנסיבות מחמירות יותר (עובדה שמתבטאת

כמובן במדיניות הענישה ביחס אליהם).

פסיקת בית המשפט העליון אף עמדה על החומרה היתרה בה יש להתייחס לאותם עבריינים, שמחפשים טרף קל, בדמות המתלוננת שבענייננו, אשר כל "חטאה" הוא, שהלכה ברחוב לתומה, ולא יכולה הייתה להתנגד לדרישות העבריינים, עת חייה ושלמות גופה מונחות על כף המאזניים.

אפנה לדבריו של כב' השופט (בדימוס) א. שהם ב-ע"פ 588/13 פלוני נ' מדינת ישראל (27.8.2013) בפסקה 13:

"למרבה הצער, הפכו, בתקופה האחרונה, מעשי השוד ובעיקר ככל שמדובר בשוד של מכשירים סלולאריים יקרי ערך, לתופעה שניתן להגדירה כ"מכת מדינה", כאשר חדשות לבקרים מדווחים אנו על תקיפה של קורבנות חסרי הגנה, על-ידי שודדים אלימים וחסרי מעצורים, המבקשים לשדוד את רכושם ולזכות ברווח כספי קל וזמין (ראו, לעניין זה, דברי חברתי, המשנה לנשיא מ' נאור בע"פ 6378/11 בסול נ' מדינת ישראל (31.7.2012)[פורסם בנבו]). מעבר להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות, ולא פחות חמור מכך, לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקורבנות העבירה, בצד הפגיעה בשלומם ובבטחונם של הציבור בכללותו.

על רמת הענישה בעבירות אלה, ועל מגמת ההחמרה בענישה לאור התגברות התופעה, ניתן ללמוד מפסיקתו של בית משפט זה בע"פ 3683/12 צגוקי נ' מדינת ישראל (20.12.2012)[פורסם בנבו]; ע"פ 3160/12 כריסטיאן נ' מדינת ישראל (21.4.2013) [פורסם בנבו] ולאחרונה, ע"פ 5535/12 כאברי נ' מדינת ישראל (1.5.2013)[פורסם בנבו], שם הועמדו עונשי המאסר, אשר הושטו על המערערים שהיו נטולי עבר פלילי, על 40 ו-46 חודשי מאסר לריצוי בפועל".

10. כעולה מעובדות כתב-האישום, גם המתלוננת בענייננו, הותקפה בעודה פוסעת ברחוב לתומה, ודומני, כי אין צורך להכביר מילים על ההשלכות האפשריות של מעשה זה על חייה.

יפים לענייננו דבריו של כב' השופט (בדימוס) מ. מזוז ב-ע"פ 6086/15 רשיד נ' מדינת ישראל (17.07.2016) פסקה 8:

".... תקיפתם האלימה בידי המערער הותירה בהם פצעים פיזיים, ובוודאי גם נפשיים, ולענין זה כבר נקבע ש"אין צורך בכל מקרה בתסקירי קרבן כדי לחוש את הטרומה העוברת על הקרבן" (ע"פ 5617/13 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה ט (27.5.2014) [פורסם בנבו]). פגיעה בביטחון הציבור קשה עוד יותר לאבחון ומדידה, אולם אף היא

נלמדת מן ההיגיון.

ודוק, על-פי עובדות כתב-האישום המתוקן, בעוד שהנאשם מס' 1 ניגש אל הקשישה, הכה אותה באמצעות אגרופ בכתפה ונטל, ממנה את התיק ובו הכסף, ההמחאה והטלפון הנייד, עמד הנאשם בענייניו בסמוך אליהם, בהמשך, כך על-פי עובדות כתב-האישום המתוקן, ברחו מן המקום הנאשם יחד עם הנאשם מס' 1.

עולה בבירור מן האמור לעיל, כי לנאשם היו הזדמנויות למכביר לעצור את המעשה הנפשע בכל רגע נתון, דא עקא, הוא לא עשה כן. נהפוך הוא - בהמשך למעשה ברח הוא מזירת הפשע.

בנוסף, וכאמור כבר לעיל, גם אם במבחן התוצאה לא נגרמו למתלוננת נזקים, הרי שעלינו לזכור, כי ראשיתו של מעשה שוד ידוע, אולם פעמים רבות מידי, יוצאים הדברים משליטה, ואזי אחריתם מי ישורנו?

11. מתחם הענישה בעבירות השוד תלוי בנסיבותיו המיוחדות של כל מקרה ומקרה, ובאי-כוח הצדדים הפנו לפסיקה רלוונטית, והגישו לעיוני אסופת פסיקה.

עולה בבירור, כי קיים מנעד רחב ביותר של פסיקה באשר לענישה בעבירות האמורות. מחד-גיסא, קיימת פסיקה שבה הסתפקו בתי המשפט בהטלת עונשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות או לחלופין הטילו על הנאשמים עונשי מאסר לא ארוכים, ומאידך גיסא, קיימת פסיקה, שבה עמדו בתי המשפט על-כך שיש להטיל על נאשמים בעבירות שוד ענישה מוחשית, אשר תכלול תקופת מאסר משמעותית מאחורי סורג ובריה.

קראתי את הפסיקה אליה הפנו הצדדים.

מן הפסיקה אליה הפנתה המאשימה עולות נסיבות חמורות מן הנסיבות אשר מתוארות בכתב-האישום המתוקן בענייניו, לרבות, עבר מכביד של הנאשמים, ופגיעה פיזית במתלוננים.

מנגד, לאורכה ולרוחבה של הפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם עולה, כי גם בהן הנסיבות שונות בתכלית מאלו שבעניינו של הנאשם שבפניי, לרבות העובדה, כי חלקן נדונו בערכאות הערעור השונות, וכי ערכאת הערעור אינה נוטה למצות את חומרת הדין עם הנאשמים, וכי חלק מן הנאשמים היו קטינים, או שהיו בעניינם תסקירים חיוביים.

לצד הפסיקה האמורה, מעיון מעמיק בהלכות, עולה, כי בית המשפט העליון התווה בפסיקה עקבית מדיניות ענישה מחמירה בעבירות של גניבה ושוד בכלל, ובאלו שעניינם במכשירי טלפון ניידים בפרט.

אפנה לדבריו של כב' השופט (בדימוס) א. שהם ב-ע"פ 936/14 **אברהם נ' מדינת ישראל** (31.08.2014),

פסקה 16:

"... על רמת הענישה בעבירות כגון אלה, ועל מגמת ההחמרה בענישה לאור התגברות התופעה, ניתן ללמוד מפסיקתו של בית משפט זה, בשורה של פסקי דין, וביניהם: ע"פ 3683/12 צגורי נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (20.12.2012); ע"פ 3160/12 כריסטיאן נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (21.4.2013); ועניין כאברי".

בעניינו, מחד גיסא, השוד מושא כתב-האישום המתוקן אינו נמנה עם המקרים החמורים ביותר, בשים-לב למידת האלימות שהופעלה כלפי המתלוננת ותוצאותיה, וכי לא היה זה הנאשם שביצע את המעשה באופן אקטיבי. מאידך גיסא, אדגיש, כי הגם שעולה שלמתלוננת לא נגרם נזק פיזי, אין להקל ראש, ולו בדוחק, בנזקים הנפשיים שעלולים להיגרם למאן-דהוא כתוצאה מאירוע כה טראומטי, וכי הנאשם יכול היה לעצור את ביצוע העבירה, או למצער לנסות לעשות כן, אדגיש, כי הנאשם יכול היה גם להמתין לבואה של משטרת ישראל, אולם הוא לא עשה כן.

זאת ועוד, אדגיש, כי במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, יש לבחון לא רק את הנזק שנגרם מביצוע העבירה אלא גם את הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה.

ולעניין זה, אפנה לדבריה של כב' השופטת ארבל, בעניין אבו הויד, בשינויים המתחייבים.

בהתחשב במכלול הנסיבות שמניתי לעיל הקשורות לביצוע העבירה, חומרת העבירה, והערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה ולאחר שעמדתי על מדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות דומות, אני קובע כך:

מתחם הענישה הראוי, בעבירה מושא כתב-האישום המתוקן, הוא מאסר בפועל לתקופה שנעה בין 18-48 חודשים, זאת לצד עונשים נלווים.

12. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם או לקולא, בשל שיקולי שיקום וטיפול של הנאשם, או לחומרא בשל הגנה על שלום הציבור.

בשים-לב לתסקיר שירות-המבחן, כפי שפורט בפסקה 3 לעיל, סבורני, כי בעניינו של הנאשם, אין מקום לסטות ממתחמי הענישה, שקבעתי לעיל. מנגד סבורני, כי בנסיבות העניין אף לא מתקיימים התנאים לסטייה לחומרא ממתחם העונש האמור, ולפיכך, קובע אני, כי עונשו של הנאשם יקבע במתחם האמור.

13. בגזירת העונש המתאים לנאשם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ובעניינו יש להביא בחשבון כשיקול לקולא את הודאתו של הנאשם במיוחס לו בכתבי-האישום השונים, בהזדמנות הראשונה, מבלי שיהא צורך בקיום הליך ראייתי ותוך חיסכון בזמן שיפוטי יקר.

בנוסף, סבורני, כי יש ליתן את הדעת, לנסיבות חייו המורכבות של הנאשם, כפי שאלו עולות מתסקיר שירות המבחן.

מנגד יש להתחשב כשיקול לחומרא בעקרון ההרתעה בעבירות השוד ובצורך ההולך וגובר למגרן, שעה הרי שעלינו לזכור, כי ראשיתו של מעשה שוד ידוע אולם פעמים רבות מידי, יוצאים הדברים מכלל שליטה, ואזי אחריתו מי ישורנו? על הנאשם להבין, כי הדרך בה הוא בחר היא דרך חתחתים, שעלולה להובילו לדרך ללא מוצא, ועל מסר זה לעבור גם הלאה.

יש לציין, כי בהתאם לגיליון המרשם הפלילי, לנאשם הרשעות קודמות בעבירות איומים, רכוש ואלימות, ובשנת 2020, הושת על הנאשם מאסר מותנה של חודשיים, למשך שנה, כך שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

בשקלול הנסיבות והנתונים השונים אני קובע, כי העונש הראוי בנסיבות הוא 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר בהם נשא הנאשם עד כה מכוח המעצר עד תום ההליכים אשר הושת עליו, החל מיום 27.10.2021.

14. לא נעלמה מעיני טענת בא-כוחו של הנאשם, לפיה אין ליתן כל משקל לתסקיר שירות-המבחן הואיל ותסקיר זה התחייב רק בשל גילו של הנאשם, וכי לו היה מדובר בנאשם מבוגר יותר לא היה נערך כל תסקיר, אולם אין בידי לקבלה כלל ועיקר.

ראשית, אכן תסקיר זה נערך מכוח הדין, ועולה מן הפרוטוקול מיום 19.05.2022, כי הנאשם לא התנגד לעריכתו. בנוסף, יודגש, כי טענה זו מהווה חרב-פיפיות הואיל ולצידה טען הסניגור, כי יש להקל בעונשו של הנאשם, נוכח הנאמר באותו תסקיר, שמתבקש לא ליתן לו כל משקל.

15. המאשימה עתרה להפעלת המאסר המותנה שנגזר על הנאשם בתיק 48584-7-2020, בבית המשפט לנוער, באופן מצטבר לכל עונש שיוטל עליו בגין העבירות מושא כתבי-האישום שבפנינו.

סעיף 52 (א) לחוק העונשין מורנו כך:

"הטיל בית המשפט עונש מאסר, רשאי הוא להורות בגזר הדין שהעונש, כולו או מקצתו, יהיה על תנאי".

ובהמשך, סעיף 58 קובע, כי:

"מי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נוספת והופעל נגדו עונש המאסר על תנאי, ישא, על

אף האמור בסעיף 45, את שתי תקופות המאסר בזו אחר זו, זולת אם בית המשפט שהרשיעו בשל העבירה הנוספת ציווה, מטעמים שיירשמו, ששתי התקופות כולן או מקצתן יהיו חופפות."

לפיכך ובנסיבות המקרה שבפנינו, סבורני, כי יש להורות על העונש באופן מצטבר, הואיל ולא מצאתי טעמים להורות על כך ששתי התקופות כולן או מקצתן תהיינה חופפות.

אני דוחה את עתירת המאשימה להשית על הנאשם אף רכיב של פיצוי כספי.

16. אשר על כן אני גוזר על הנאשם:

א. 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר בהם נשא הנאשם עד כה מכוח המעצר עד תום ההליכים אשר הושת עליו, החל מיום 27.10.2021.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים שיופעל במידה והנאשם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו, עבירת רכוש או אלימות מסוג עוון או פשע.

ג. הפעלת המאסר המותנה בן חודשיים שהוטל על הנאשם ב- בתיק 48584-07-20, בבית המשפט לנוער, באופן מצטבר למאסר שהוטל על הנאשם בפסקה 14 לעיל.

ד. כמפורט, בפסקה לעיל, סבורני, כי אין להשית על הנאשם פיצוי כספי, וכך אני מורה.

המזכירות תשלח עותק מגזר-הדין לשב"ס ולשירות-המבחן

ניתן היום, כ"ו אלול תשפ"ב, 22 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.